

Zpravodaj pražské farní obce starokatolické církve

KŘIŽOVATKA

říjen 2015

9. ročník / 10. číslo

Zřícenina Okoř (z farního výletu 28. září 2015)

Z listu svatého Ignáce Antiochijského Římanům

Jsem Boží pšenice, rozemelou mě zuby šelem

Píšu všem církvím a všem kladu na srdce, že jdu rád pro Boha na smrt; jen kdybyste mi v tom nebránili. Zapřísahám vás, abyste mi neprokazovali svou náklonnost v nepravý čas. Nechte mě, ať jsem potravou šelem, protože s jejich pomocí mohu dojít k Bohu: jsem Boží pšenice a až mě zuby šelem rozemelou, budu shledán čistým chlebem Kristovým. Usilovně za mě Krista proste, aby právě ony byly tím nástrojem, který ze mě udělá pravou Boží oběť.

Žádné slasti světa ani žádné pozemské království by mi nebyly k ničemu. Zemřít pro Ježíše Krista je pro mě lepší než kralovat nade všemi končinami země. Hledám toho, který pro nás zemřel, toužím po tom, který pro nás vstal z mrtvých. A chvíle mého zrození už nadchází. Promiňte, bratři, ale nestůjte v cestě mému životu a nepřejte si mou smrt. Když chci být Boží, nedávejte mě světu a nesvádějte mě hmotou. Nechte mě dojít čistého světla; až tam dojdu, bude ze mě pravý člověk. Dovolte mi, abych byl v utrpení následovníkem svého Boha. Každý, kdo ho v sobě má, musí vědět, co chci, a musí mít se mnou soucit, protože ví, co mě souží.

Vládce tohoto věku se mě hodlá zmocnit a zničit mé smýšlení obrácené k Bohu. Nuže, ať mu nikdo z vás, kteří jste u toho, není nápomocen; postavte se naopak za mě, na Boží stranu. Neměli byste mít v ústech Ježíše Krista, ale srdcem toužit po světě. Kéž ve vás nepřebývá závist. A ani kdybych vás osobně o něco žádal, nevěřte mi, ale raději věřte tomu, co vám teď píšu, neboť vám píšu jako živý, který touží zemřít. Má touha je ukřížována a žádný oheň pozemské žádosti už ve mně neplane, to spíš je ve mně živá, mluvící voda, která mi uvnitř říká: „Vzhůru k Otcí!“ Nekochám se pomíjejícím pokrmem ani radovánkami tohoto života, chci chléb Boží, to jest tělo Ježíše Krista, ze semene Davidova, a za nápoj chci jeho krev, to jest lásku nepomíjející.

Nechci už žít podle lidí. Ale bude to tak, jestliže si to budete přát. Přejte, aby i vám bylo přáno. Jen ve stručnosti vás prosím: Věřte mi! Sám Ježíš Kristus vám to zjeví, že mluvím pravdu, a to jsou ústa, která nelžou, jimi přece mluví sám Otec.

Proste za mě, abych došel cíle. Nepsal jsem vám podle těla, ale podle smýšlení Božího. Půjdu-li na smrt, přáli jste mi; jestliže však nebudu uznán toho hodným, nenáviděli jste mě.

Kalendář farní obce

Pravidelné bohoslužby

Neděle 10⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény

Neděle 11⁰⁰ – eucharistická slavnost v angličtině u sv. Klimenta

Neděle 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Úterý 18⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Čtvrtek 18⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Rodiny

Pátek 17⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Vavřince

Kalendárium

5. října 2015 od 18,00 se v Communii v ulici Karolíny Světlé 21 na Praze 1 bude konat další Modlitební večer. Pokud byste se chtěli přidat, dejte, prosím, vědět mailem (madlova@starokatolici.cz) nebo osobně přímo v kostele sestře Monice, aby s vámi počítala kvůli vytištění materiálů.

6. října 2015 od 19,00 se v Communii v ulici Karolíny Světlé 21 na Praze 1 bude konat další s řady setkání, na kterých si povídáme o specifikách starokatolické církve a vůbec o všem, co nás na naší víře zajímá.

28. října 2015 nás opět čeká den ve znamení akce Modlitba za domov. Opět se můžeme těšit na bohatý doprovodný program, který začne již **9,30** společnou modlitbou se zástupci církví v kapli v komunitním centru Matky Terezy (U Modré školy 2337/1, Praha 11 – Háje). Dále pak následují divadla, výtvarné dílny, tržička se stánky a hlavní hřeb doprovodného programu bude v hlavním sále komunitního centra od **12,00** koncert kapely Asonance. Pak již tradičně od **15,00** bude komponovaný pořad v kostele Nejsvětějšího srdce Páně na Nám. Jiřího z Poděbrad v Praze, který moderuje Martina Kociánová a náš biskup Dušan Hejbal. Tento komponovaný pořad je také živě přenášen Českou televizí.

Událo se

7. září 2015 od 18,00 se v Communii v ulici Karolíny Světlé 21 na Praze 1 konal další příjemný modlitební večer. Zavítal mezi nás i jeden nováček a tak doufáme, že v naší farnosti najde příjemné prostředí, do kterého se rád bude vracet.

Kalendář farní obce

28. září 2015 na svátek sv. Václava se naše farnost vydala na výlet na Budeč. Sešli jsme se hned rána na Masarykově nádraží a vyrazili Cyklohráčkem do Zákolan. Tam nás čekal malý výstup na budčský kopec, kde už byla pouť v plném proudu. Šermíři předváděli, jak umí zacházet s mečem, děti koukaly na pohádky a dospěláci mohli ochutnávat dobroty s velkého množství stánků. Samozřejmě jsme si nenechali ujít prohlídku rotundy, jejíž nejstarší část je zároveň i nejstarší stojící budova u nás. Naše plány na slavení eucharistie pod širým nebem jsme museli odložit až do tábořiště Podholí, protože všude na Budči bylo až nedůstojně rušno. Ovšem v Podholí jsme si bohoslužbu užili o to víc. Pak už nás čekalo jen pár posledních kilometrů k zřícenině Okoř, kde jsme se řádně občerstvili a posílili na cestu zpět do Prahy. Počasí nám přálo a tak jsme si celodenní výlet v hojném počtu skutečně velmi užili! Doufáme, že se nám brzy povede zase někam zavýletit! A děkujeme tímto i Michalovi Nádvorníkovi, že tento výlet tak hezky vymyslel!

Narozeniny v září slaví:

Ján Boldiš, Damián Marek Boldiš, Jiří Grec, Mgr. Jiří Hanika, Mgr. Lucie Klára Kodišová, Mgr. Marek Koniuk, Jan Lhoták, Václava Mitáčková, Markéta Mudrová, Magdalenén Ottová, Milan Pech, Adéla Petáková, Filip Svoboda, Edita Svobodová, Ing. Jan Šárka.

Přejeme hojnost Božího požehnání.

4.10. – Den díků za úrodu

Gn 2,4b-9

Ž 104

Jk 2,5-9.13

Mk 4,30-32 (Mt 13,1-32)

Malé zrníčko a velký keř. Nenápadný počátek a velký cíl. Tak k nám přichází to, co je Boží. Můžeme ta znamení naděje v životě přehlédnout, bývají nenápadná, nedělají si reklamu, nejsou vnějšně atraktivní, ale jsou tady, rostou a ukazují k dobré Boží budoucnosti. My, lidé 21. století, jsme pronikli téměř dokonale do technologie života, pronikli jsme do tajemství růstu, dovedeme si věci vysvětlit, porozumět jejich vzniku, vývoji, ale schází nám údiv a vděčnost nad nesamozřejmými záranky života, které se do našich výpočtů nikdy úplně nevejdou. Prostá vděčnost vůči Bohu, ze které ale pak vyrůstá také docela jiný vztah k životu.

11.10. – 28. neděle v mezidobí

Jb 23,1-9.16-17

Ž 22

Žd 4,12-16

Mk 10,17-31

Něco nám schází. Jako by nám stále něco chybělo. Určitá neúplnost, která v našem srdci působí jako země nikoho a ničeho. Černá skvrna, kterou nejde naplnit, vybarvit, přestat vnímat... Pořád to nějak není ono. Možná se utěšujeme myšlenkou, že to je pozůstatek dědičného hříchu. Naše odloučení od Boha, které opět zmizí až v nebi. A tak se smiřujeme s tou vnitřní prázdnotou, protože to prostě jinak nejde. Jen musíme dbát na správný křesťanský život, abychom neztratili život věčný.

Ale je opravdu vše? Nejde to jinak?

„Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ Abych nežil ve svém srdci jen napůl, abych naplnil své srdce plně Tebou. Vše plním, tak co dál?

Co dál? Jsem pro tebe ten nejdůležitější? Byl bys ochotný se pro mě všeho vzdát a následovat mě? Jsi ochotný kvůli mně radikálně změnit svůj život, své plány a cíle?

Jsmo ochotni? Nebo jako boháč ovedeme se sklopenou hlavou, protože jsou v našem životě věci důležitější, kterých se vzdávat nechceme? Protože se nechceme vzdát těch černých skvrn ve svém srdci...

18.10. – 29. neděle v mezidobí

Jb 38,1-7.34-41

Ž 104

Žd 5,1-10

Mk 10,35-45

Ježíšova cesta na kříž je cestou vzhůru. Ježíš právě na kříži zvítězil. Víra prvních křesťanů vychází právě z této skutečnosti. A Kristova velikost ukazuje i cestu k velikosti naší: Kdo by mezi vámi chtěl být veliký, ať se stane služebníkem všech. Vlastně je všechno docela jinak, než si to Ježíšovi učedníci představují. Velikost není tam, kde ji vidí děti tohoto světa: v moci, postavení, majetku a uznání. Na Ježíšovy učedníky platí jiná měřítka než na ostatní svět. Velikost člověka před Bohem je podmíněna mírou služby, kterou prokážeme bližním a jen cesta, která prochází křížem, je cestou, která vede do Boží blízkosti. A bude-li se naše malé církevní společenství řídit těmito Kristovými slovy, bude v rodině křesťanských církví tím, co má být: společenstvím ryzí prvokřesťanské víry, společenstvím, které má tomuto světu co říci.

25.10. – 30. neděle v mezidobí

Jb 42,1-6.10-17

Ž 34

Žd 7,23-28

Mk 10,46-52

Bartimajos byl uzdraven a Ježíš mu odpovídá: Tvá víra tě zachránila. Ježíš od sebe odsouvá roli zázračného uzdravovatele a kdybychom teď začali psychologizovat drewermanovským stylem, mohli bychom dovodit, že jsou v nás jakési samouzdravující vnitřní síly, které je potřeba zmobilizovat... Ale tady to znamená něco trochu jiného: nás neuzdraví něco, co je v nás, ale tady začíná náprava stvoření: slepí vidí a chudým se zvěstuje evangelium. Znamená to, že víra začíná vítězit nad světem: nad světem slepých žebráků, malomocných, posedlých a mrtvých, že začíná Boží království a Bartimajos do něj právě vešel svou vírou. A tak ten příběh vstupuje do našeho života a můžeme se v něm najít my sami.

Potřebujeme Ježíše, aby i nám vrátil zrak, který vidí víc než naše lidské oči, který vidí i za věci a události a poznává tam Boží lásku.

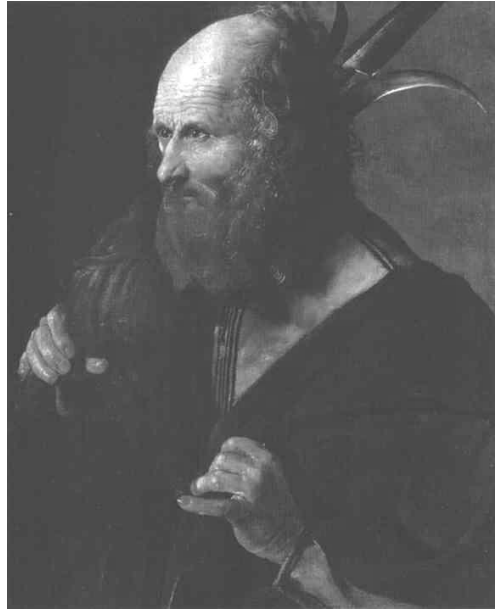
28. 10. – Svátek sv. Šimona a Judy Tadeáše

Ef 2,19-22

Ž 19

L 6,12-19

Ježíšovi nikdy nechyběli posluchači a učedníci. On však volá ke zcela zvláštnímu svědectví o svém učení, své smrti a zmrtvýchvstání jen několik málo mužů, který svěřuje svou autoritu, pravomoc a pověření: Jako mne poslal Otec, i já posílám vás. To je posloupnost. Ježíš zřizuje instituci, která má svůj řád a svůj cíl: předávat evangelium, sloužit svátostně a vést ke spáse. Úkol učitelský, kněžský a pastýřský. Mezi těmito dvanácti byli i Šimon Kananejský a Juda Tadeáš. To, že apoštolové byli lidé málo významní a ani nevynikali nějakou mimořádnou svatostí, je evangeliem i pro nás. Člověk nemusí být mimořádný, jen je třeba být věrný Kristu a žít pro Krista.

Životopisy svatých

Svatá Terezie z Avily

Svatá Terezie z Avily, též nazývaná Terezie od Ježíše, pocházela ze španělské Kastilie. Narodila se 28. března 1515 do šlechtické rodiny, která konvertovala ke křesťanství z židovství. Její matka se velmi přála, aby z ní vyrostla zbožná křesťanka. Dá se říct, že toto její přání bylo více než naplněno.

Už jako malá se Terezie naučila číst a oblibila si životopisy svatých a mučedníků. Tyto texty předčítala i svému bratru Rodrigovi a spolu se pak rozhodli, že utečou z domova, aby mohli po vzoru všech svatých mučedníků, zahynou v zemi Maurů. Jejich strýc je však chytil kousek od městské brány a přivedl je zpátky domů. To bylo Terezii teprve sedm let.

Když se sourozencům nepovedla jejich mučednická výprava, rozhodli se aspoň napodobovat poustevnický život na zahradě jejich domu. Ze dřeva si postavili dvě malé chýše. Už tehdy ji oslovoval poustevnictví a později ji měl oslovit ještě mnohem silněji. Ve své chýši pak Terezii rozjímal o radostech v nebi a o trestu v pekle a vše kolem sebe se snažila připomínat věčnost těchto míst. Nejvíce ji v dětství oslovoval příběh o setkání Ježíše Krista se samařskou ženou, o němž se dočítáme v Janově evangeliu. K modlitbě nejčastěji Terezie používala právě slova samařské ženy: „Pane, dej mi té vody, abych už nežíznila.“

Když Terezii bylo 14 let, její matka zemřela. Vybrala si proto jako nahradici Pannu Marii, ale nijak se nepřikláněla k úvahám, že by ji Matka Boží vedla životem. V té době také začala polevovat ve svém duchovním životě a začala se více věnovat společenskému životu. S nadšením četla milostné romány o rytířích a užívala si dvoření a lichotky. Později však velmi litovala těchto světských radovánek, kterým podléhala ve svém mládí.

Její otec však jejímu společenskému životu udělal přítrž, když ji v 16 letech poslal za účelem lepší výchovy do kláštera augustiniánkám. Ve zdejším prostředí se však začal zhoršovat její zdravotní stav a tak se musela po pár letech opět vrátit.

Ovšem v té době jí oslovili listy sv. Jeronýma o životě zasvěceném Bohu natolik, že se rozhodla vstoupit ke karmelitkám. Její otec tuto její volbu neschvaloval. Terezie se však nenechala odradit otcovým názorem a do kláštera vstoupila tajně dne 22. listopadu 1535. O dva roky později již složila řeholní sliby. Její otec se nakonec s jejím rozhodnutím smířil.

Životopisy svatých

Však již koncem roku 1538 se opět začala ozývat těžká nemoc, se kterou Terezie bojovala následující tři roky. Díky nevhodné bylinkové léčbě dokonce nemoci skoro podlehla. Trpěla bolestmi na prsou a velkou nechutí k jídlu. Vše zhoršovala vysoká horečka. Její otec ji převezl domu, ale Terezie mezitím upadla do bezvědomí a tento stav trval přes 4 dny. V klášteře už se dokonce začali připravovat i na pohřeb. Terezie se však po těchto krizových dnech opět probrala a začala vyprávět o prožití stavu mimo své tělo. Zdá se, že možná prošla i klinickou smrtí. Měla při tom vidění o klášterech, které má založit, ale stále nebyla schopná pohybu a trpěla velkými bolestmi.

Přesto si trvala na svém přesunu zpět do kláštera. Její stav však zůstal neměnný dalších osm měsíců a i po nich byla schopná pohybu pouze po čtyřech. Jako svého patrona a pomocníka pro boj s nemocí si zvolila sv. Josefa a jemu pak i vděčila za své uzdravení a mohla tak vyléčená trávit čas o samotě s Ježíšem.

Po jejím uzdravení ji však čekala další zkouška. Díky málo přísné klausuře kláštera se karmelitky prakticky nezříkaly své svobody. Tak Terezie trávila spoustu času povídáním s návštěvami, které za ni chodily, a prakticky neměla čas na tichou modlitbu a rozjímání. Stavy vnitřního boje za větší duchovní život a stavy vlažnosti u ní přetrvávaly až do roku 1557, kdy jí bylo již 42 let. Pak ale prožila silný mystický zážitek, který popisuje jako obrácení, před obrazem trpícího Krista. To ji přimělo k rozhodnutí zřici se v životě všeho, co by jí odvádělo od života s ním. Od té doby se Terezii dostávalo dlouhé řady milostí.

Vyzařoval z ní nadpřirozený klid. Říkala, že prožívá spojení s Bohem, extáze. Jenže její zpovědníci a přátelé tento její stav nebyli schopni pochopit a považovali to za projevy zlého ducha. Jediný, kdo stál na straně Terezie, byl sv. František Borgiáš. A byl to také on, kdo i samotnou Terezii nalomenou pochybnostmi vycházejícími z jejího okolí, ujistil ji Božské inspiraci jejích myšlenek a stavů.

Díky vnitřním modlitbám Terezie pokračovalo její spojení s Bohem a extáze, při nichž došlo i k mystickému probodnutí srdce světice serafinem zlatým kopím, na jejímž hrotu viděla malý oheň. Tímto zážitkem se nechal inspirovat i Gianioenzo Bernini a vytvořil svou nejznámější sochu „Extáze sv. Terezie“, která je v kostele Santa Maria della Vittoria v Římě.

Životopisy svatých

V roce 1560 po dalším jejím zjevení (tentokrát viděla peklo) založila ve své rodné Avile reformovaný klášter sv. Josefa, který se svou řeholí vrací zpět k původnímu karmelitánskému řádu dodržující přísnou klausuru a chudobu. Tento reformovaný řád se setkal mimo klášterní zdi s velkým odporem, ale Terezii se nakonec povedlo získat apoštolský souhlas a stala se matkou představenou.

Když generální představený karmelitánského řádu Jan Baptista Rossi viděl její úspěchy a zbožnost, dal Terezii povolení k zakládání dalších reformovaných klášterů. Tak měla možnost se seznámit i se sv. Janem od Kříže, který se později (v roce 1572) stal jejím zpovědníkem.

Společně pak přes různé obtíže založili během čtyř let dalších sedm ženských klášterů a dva mužské. Jenže v roce 1575 nastala změna na vedoucích postech řádu a Terezii bylo zakázáno zakládat další kláštery. Naštěstí v roce 1580 římský biskup Řehoř XIII. potvrdil oddělenou provincii bosých karmelitánů a tak mohl být zvolen i jejich provinciál. Tak se Terezii splnil další cíl jejího snažení. Založila pak další klášter v Burgos. Ten se však již stal jejím posledním založeným klášterem. Její plány na založení kláštera v Madridu již nedokázala realizovat. Byla totiž ještě poslána do Alba de Tormes, kde začala vykašlávat krev, a 4. října 1582 své nemoci podlehla.

Bylo to v době, kdy již jmenovaný římský biskup opravoval starý Juliánský kalendář a tak po 4. říjnu hned následoval 15. říjen. Na tento den pak také byla stanovena její liturgická památka.

Za svého života napsala mnoho děl, které se převážně věnovali duchovnímu životu a modlitbě. Jsou známé její výroky: „Modlitba je úkon lásky.“ Nebo: „Modlitba není záležitostí mnoha slov, ale mnohého milování.“ Vnitřní modlitba byla pro Terezii pramen duchovního života, rozvíjení přátelství a blízkého vztahu s Bohem. Plně se uvědomovala, že při rozhovoru s Ním, mluvíme s někým, kdo nás miluje.

Sv. Terezie je dle legendy také spojena s Pražským Jezulátkem, které se nyní nachází v kostele Panny Marie Vítězné na Malé Straně v Praze. Terezie prý planula velkou láskou k Ježíši Kristu v dětské podobě a tak dostala soušku malého Ježíška od jednoho mnicha. Tuto sošku pak Terezie věnovala jedné své přítelkyni, jejíž dcera se chystala na cestu do Prahy. Dle historických záznamů si však sošku do Prahy přivezla Polyxena z Lobkovic roku 1603 jako svatební dar a pražskému karmelitánskému řádu ho věnovala až po smrti svého manžela (r. 1628).

Terezie byla blahorečena již v roce 1614 římským biskupem Pavlem V. a svatořečena byla Řehořem XV. v roce 1622. Ovšem největší poctu ji prokázal asi římský biskup Pavel VI. v roce 1970, kdy ji prohlásil jako první ženu za učitelku církve.

Farní vyúčtování za měsíce září 2015

Příjmy:

sbírky: 4 381,-
příspěvky: 1 200,-
úrok: 268,-

CELKEM: 5 849,-

Výdaje:

Communio (nájem) 843,-
Communio (služby) 280,-
Telefonica O2 616,-
poplatky účet 63,-
varhanní doprovod 1 750,-
květiny 252,-

CELKEM: 3 804,-

ROZDÍL: 2 045,-

Běžný účet k 30. 9. 2015: 937 731,-
Pokladna k 30. 9. 2015: 40 428,-
CELKEM: 978 159,-